ואם היה השני מובחר ממנו יביאנו אמר רבא

דיקא מתניתין כוותיה דרב וברייתא כוותיה

דר' יוחגן מתגיתין כוותיה דרב דקתגי אם של

שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים

תחתיו ואידך כדקאי קאי ברייתא כוותיה דר'

יוחנן דקתני שני איני יודע אם שני שבזוג

ראשון אם שני שבזוג שני כשהוא אומר

יעמד חי ולא שחבירו מת מאי משמע

יעמד חי ולא שכבר עמד תנן ועוד אמר

רבי יהודה נשפך הדם ימות המשתלח מת

המשתלח ישפר הדם בשלמא לרבי יוחגן

דאמר בעלי חיים נדחין משום הכי ימות

המשתלה אלא לרב דאמר בעלי חיים אינן

נדחין אמאי ימות המשתלה אמר לך רב

אליבא דרבי יהודה לא קא אמינא כי אמינא

אליבא דרבנן בשלמא לרב בהא פליגי רבי

יהודה ורבגן אלא לר' יוחגן במאי פליגי אמר

רבא הא אמרינן דייקא מתני' כוותיה דרב תנן

שאין חמאת צבור מתה הא דיחיד כי האי

גוונא מתה בשלמא לרבי יוחנן כדרבי

אבא אמר רב דאמר ירבי אבא אמר רב

ובחים יב: ד"ה ש"מ,

תורה אור השלם

ו. וְהַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה. עָלָיו הַגּוֹרָל לַעֲזָאוֵל יָעֲמַד

בְּיִּ לְבַפֵּר עְּלְיוּ חֵיּ לְפְנֵי יִיְ לְבַפֵּר עְלְיוּ לְשַלָּח אתוּ לָעֲזְאוֵל הַמִּדְבָּרָה: ויקרא טז י

גליון הש"ם

רצ"ו ד"ה כי קאמר וכו" מכלל דשמעינהו לרבנן. כעין זה נב"ק דף כל ע"ב ברש"י ד"ה מחזרת ליכל בנייהו:

תום' ישנים (המשך)

ור׳ יוחנו ודוהוי טעמייהו בהכי

לתרך הסוגיה שבכהן ושל

ַלַעֲנְאוֵי ויקרא טז י

אמר רבא וייקא מוגיורן כרב, דקתני אם של שם מת זה שעלה לשם יתקיים תחתיו. ואם של עזאזל מת זה שעלה עליו הגורל לעזאזל יתקיים תחתיו. ולא קתני . וחבירו יקרב, ש״מ דאידך . כשהוא אומר יעמד חי ולא משכבר עמד. מכלל משכבר עמד נדחה. ואקשינן על רב תנן ר' יהודה אומר נשפך הדם כו׳. כלומר נשפד דם . השעיר הנעשה בפנים קודם שיזה ממנו, ימות המשתלח שככר ודחה מאחר ושזושפד ויגריל. ודחי רב ואמר אליבא לרבנן. וסלקא שמעתא כרבא דאמר דייקא מתניתין כוותיה דרב, והוא התנא קמא שחולק יהודה סבר נידחין. ואקשינן גוונא, כגון שהפריש ואבדה והפריש אחרת תחתיה והרי שתיהן עומדות מתה. הניחא לר׳ יוחנן דאמר שיני שבזוג שני קרב. נמצא השיני שבזוג

כדקאי קאי. ודייקא מתניתא כר' יוחנן דקתני השיני ירעה, איני יודע אי שיני שבזוג ראשון אי שיני שבזוג שני. דר׳ יהודה לא קאמינא, דר׳ יהודה ודאי אית ליה בעלי חיים נידחין. כי קאמינא עליו ר' יהודה, תנא קמא סבר בעלי חיים אין נידחין ור' ממתני' דתנן שאין חטאת צבור מתה, הא דיחיד כי הא שני קוב, נמצא השיני שבחג (שני) [ראשון] מאחר שמת חבירו ונדחה כאילו הוא אבוד, וכיון שנתכפרו בשיני שבזוג שני, דין הוא שימות השיני שבזוג ראשון דהא נתכפרו בשאינה אבוד. מי שהיה אבוד ונמצא ימות, אלא קיימא לן שאין חטאת צרור מחה. הא דיחיד כי הא צבוז מונה, הא החדר כי הא גוונא מתה, כר׳ אבא דאמר משמיה דרב

תום' ישנים אליעזר אומר אם קרב הראש(ון) כו'. יש תימה דהכל משמע דטעמל דהך משנה מגזירת הכחוב, א"כ לפילו לא קרב ראשו(ן) של אחד מהן נמי, [ועוד] אי מגזירת הכתוב נפיק אית לן למימר דווקא תערובת בעלי מומין, דבובחים פרק התערובת [עו, א] מוכח דלא לפינן מינה תערובת רובע ונרבע דמאיסי טפי, והואיל וכן היכי אמרינן בפרק התערובת [עד, א] דרב אמר טבעת של ע"ז שנתערבה באלף טבעות ונפלה אחת מהם לים הגדול הותרו כולן [וקאמר התם ד]סבירא ליה כר' אליעזר לוסבר אם קרב ראשו(ן) של אחד מהם כו', התם גזירת הכתוב היא דלא ילפינן התם הכתור הית דנת יפנית התם בברייתא רובע ונרבע. ונראה לי דה"פ בעינייהו דלא (נרלו)

[רצא] הא על ידי תערובת

(נצא) וירנאן בדמע רי אלישור

(נצא) וירנאן בדמע רי אלישור

(נצא) וירנאן בדמע רי אלישור

אומר אס קרבו רבל בל של של אר אלישור

אומר אס קרבו רבל של של אר מהם יקרבו כל ראשים כולן וחכמים אומרים אפילו (לא קרב) [קרבו כולם] חוץ מאחד מהם ילא לבית

השריפה, ומדאמריץ בין רבע בין רי אלישור דהנהו דקרבו קרבו ולא ידרו, שמשיע דאית לה כן דרשא אלא דלכתחילה [אסרין מדרבנן,

דאי לית להין (היו להין למיסר אפילו בדיעבד אם נמערבו אחד באחד, והואיל (ויוכן נראה כי נמערבו נמי אברי אחד של בעל מום ברוב

איברים התמימים היה לנו לומר [אסילו] בדיעבד (הואיל ואותם שעלו) [אם עלון ירדו כיון דלא בעל, אי לא משום (דשמא) [דשריא]

מערובת מדאורייות, דהא האי מגא סובר לא בעל יובל או אותם שור בען דראל בעל סבל למנוע לית לן למישרי בעול אפילו

על ידי ביטול רוב בי מאוחו כא אין להקל אפילו בעל כיון דמדרבע לא בעל, והאי דתאמר בהחוא פירקא דובחים ורבע בם

בהם לא דרשי ולא בעי למימר דרבע ומרכע דרשל דרשה אלא לכתחילה אסרי להקריב כי מנאי דמחרי, משום דמשת על יהי בדריא הדריש להרובע והרבע ולא הירו הוה ליי לפרוש בהדיא

דדוקא למחילה דלא נעני לפרושי לא קריבו אפילו בדיעבד כי ההוא דרובע והרבע. אבל אי מדר אליינוד השחל לא שבקי (דבע) אמרל לה דמי לאי מדרי לא בערים האחא לא שביר האי דרובע הדרבע היר הלישר בירים האוא להובע הדרום, לא מדרי אליינור מיים: לא בערים להיו בל היר אלישר האי למופים האח לא שביר האי דמופים הדבון, אבל אי מדר אלישור מיים? האי דתופים הם לא לא מדרי אלישור מארי נאים שביר האי דמופים הם לא לא מדרי אלישור מיים: לאי בל הי מדרי אלישור לאר מדר לאישור האי דתפים הם לא דמדי לאי דתפים האום לא מדרי אלישר האי דתפיםים הם לא לא מדרי אלישר האי דתפיםים האוא לאחר שביר האי דתפיםים האם לא מבריף לא מדרי אלישר האי דתפיםים האום לא וירנון הא על ידי תערובת [רבנ] דהכא וספירא ליה כר' אליעור ואמי נמי שפיר האי דמסיים הכא מילמייהו דרבנן, אבל אי מדר' אליעור מיימי ראיה (מה) [היה] לו להביא כאן רק דבריו, [מיהו] בלאו הכי לאו קושיא היא דרג סבר בהמערובת כר' אליעור ורב ור' יוחנן דשמעתין סבירא להו על ידי מערובת ירנו כרבנן דמחני? דובחים [ד]דרשי הכי כדפרישית אע"ג דרבנן דברייתא לא דרשי הכי כי המשגה עיקר, ובובחים דריש (מכבר) [תבס] בהם עבר המום ועל ידי חערובת לרבי אליעור דברייתא דדריש כרבען וקיימי רב ור' יומנן בשיטתייהו לאכשורי על ידי חערובת מן החורה, וסוגיא דהחם דדריש גם בהם כר' יומנן ומימוקס [גם ד]בהם לדרש (דהחם לכל) [דהא כל] דיחויין הואוניל] ונידחו ידחו, והאי [ד]דריש הכא טעמא דר' יומנן מה"א דבהם (ועוד דהכא דריש מבם דבהם) מערובת ועבר מומם (על ידי חערובת) [ממום בס] יהתם בהתערובת (ד)דריש מה"א דבהם (ו)עבר מומם (מבהם דבהם) ווממום בם תערובת) אייתר ליה בם (בם) ודבהם) בתרא לכדרי יותן כדפרישת, הא לא קשיא היא היא לא יוטפר מהוא להיא להפרות היא היא ביל בא היא ביל בא היא ביל בא היא היא ביל בא יותן כדפרישת, הא לא קשיא היא יא היא לא היא להיא להיא להיא לה אין היא לא היא היא ביל בא היא היא ביל בא מוכיר דרשא המגם דבהם (דקאי) נדלא קאין עליה (לדרוש) (דרשי) מה"א שבו טעמא (דר"א) והאי דקאמר מום בם הוא נדולא ידלו הא על ידי חערובת

ירלו לאו דוקא נקט מום בם, דבהם קא דריש כדמסיק נפקא ליה (דבם) ומבם] בהם ומה״א דריש דרשא דפליגי בה, משום דבה״א פליגי מר דריש ומר לא דריש והכא בשמעמין לפי שבא לדרוש (על) [כל] המיבוח בין גם [בין בהם] דורש מחילה גם דמום גם דמשממע טפי למידרש לדרשא הפשוטה יומר עבר מומם ומבם דבהם מערובת דמודו ביה בין רב בין ר״ יומנן וה״א מוקי לדרשא דפליגי בה רב

וצם היה שני מובחר ממנו יביאנו. ונמתניתין נמי נימא הכי אי נמי שמא לא שייך הא מילחא אלא בגבולין או בנעשים בעזרה אבל בשעיר המשתלח ובשעיר הפנימי הנשרף חוץ לשלש מחנות אפילו אם היה שני מובחר ממנו מצוה בראשון:

יעמד חי ולא שחבירו מת. לעיל כי קאמר דטעמא דרבי יוחנן משום דכתיב בהם לא הוה מלי למימר דטעמא משום דכתיב יעמד חי ולא שכבר עמד ואע"ג דלא ידע לברייתא מכל מקום טעמא דידיה מהאי קרא ובשאר קרבנות מודה לדרב דילפינן ממום עובר דהא אפילו בשאר קרבנות פליג עליה דרב דסבירא ליה בעלי חיים נדחין ואפילו דיחוי מעיקרו הוי דיחוי כההיא דבהמה של שני שותפין ולריך לומר דתניא כוותיה דרבי יוחנן ולא מטעמיה דטעמא דר׳ יוחנן מבהם כדלעיל דסבירא ליה בעלי חיים נדחין והאי תנא סבר אין דיחוי אלא בשחוטין . דיליף מבעל מום עובר כרב בשאר קרבנות לבד מהכא דגלי קרא יעמד חי: ברייתא כוותיה דרבי יוחנן. מימה לי הא איכא נמי מתניתין דדייקה כרבי יוחנן ועדיפה מיניה דאפילו דיחוי מעיקרו הוי דיחוי בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף מ:) תנן המפריש נקבה לפסחו תרעה עד שתסתאב וחימכר ויביא בדמיה

שלמים ואמרינן עלה בגמרא טשמע מינה חלח שמע מינה בעלי חיים נדחין ושמע מינה דיחוי מעיקרו הוי דיחוי וכו' ויש לומר דלא דמי דהתם הוי דחייה גמורה דלעולם נקבה לא חזיא לקרבן שהופרשה לשמו דהיינו פסח ובהא נמי מיתרלא מה שמקשים גבי בהמה של שני שותפין מומאי קא משמע לן ר' יוחנן מתניתין היא ההיא דהמפריש נקבה לפסחו ואע"ג דאיכא למימר דתמורה כיוצא בה אתא לאשמועינן דלא שמעינן ממתניתין מכל מקום הש"ם דדייק ממילתיה דרבי יוחנן שמע מינה תלת לידוק ממחניתין ומאי איצטריך למידק ממילחיה דרבי יוחנן אלא יש לומר אי ממחניתין הוה אמינא שאני התם דלא חזיא לעולם לפסח שהופרשה לשמו ולהכי הוי׳ דחויה לעולם אפילו למותר פסח דהוי שלמים לא תיקרב היא גופה אלא דמיהף: האמר רבא דיקא מתניתין כוותיה דרב. מימה לי מאי קאמר

מיתוקמא כלל אליביה ובמאי טעה מעיקרא דקאמר בשלמא לרבי יומנן הא לא מיחוקם כלל ועוד אמר רבי יהודה אליביה ועוד דלאיכא דאמרי דבסמוך מסיק לרבי יוחנן בקשיא וללישנא קמא לא מסיק קשיא ונראה לי דמעיקרא דקאמר בשלמא לרבי יוחנן לא אסיק אדעמיה דמיקשי ליה ועוד אמר רבי יהודה דאיכא לפרושי דבתרמי פליגי מעיקרא פליג דקאמר מנא קמא ירעה אמר איהו ימות והדר קאמר ועוד אמר ר' יהודה כו' דשמעי לח"ק דקאמר אם של עואול מת וכו׳ והשני ירעה אלמא דאיירי שמת של עואול קודם שנשחט של שם ואיכא למימר דאיירי כגון שמת קודם וידוי וטעמא דמת קודם וידוי הא מת לאחר וידוי אין לריך להביא שנים אחרים ולהגריל דס"ל בהא כרבי שמעון דאמר לעיל פרק טרף בקלפי (דף מ:) עד מתי זקוק להיות חי עד כפרת דברים ואהא אתא רבי יהודה נמי לפלוגי אם מת המשתלה ישפך הדם ומביא שלים אחרים ואתא לאשמועינן דבכפרת דמים תלוי הדבר ורבי יהודה לטעמיה דאמר לעיל עד מתי זקוק להיות חי עד שעת מתן דמו של חבירו ואין הדבר תלוי בוידוי כלל דאפילו אם הקדים וידוי שעיר המשתלח למתן דם שעיר הפנימי ומת המשתלח ישפך הדם והשתא ניחא הא

דיקא כוותיה דרב אדרבה תיקשי מינה לרבי יוחנן דלא

תמורה (דף כג.) גבי פלוגתא דרבי ורבנן שנחלקו במפריש חטאתו דקאמר ר' מתכפר באחת מהן והשניה תמות וחכמים אומרים אין חטאת שכפרו בעליה מתה אלא שנמנאת לאחר שכפרו הבעלים אבל נמצא קודם כפרה ולאחר הפרשה רועה ואמר ר' אבא עליה הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה דהיינו שניה שהופרש אחרון והשניה עומדת ובהא פליגי רבי סבר מפריש לצורך תשלומי אבוד כאבוד דמי ורבנן סברי לאו כאבוד דמי וגבי מתניתין דהכא בשלמא נתכפר בשאינה אבודה והדחויה קיימת והכל מודים שמתה:

-... הכל

ונאבדה והפריש אחרת תחתיה ונמלאת הראשונה והרי שתיהן עומדות אבודה מתה שכך נאמרה הלכה למשה מסיני חטאת שאבדה ונתכפרו בעליה באחרת הראשונה מתה לא נחלקו אלא שנתכפר בראשונה לר׳ יוחנן דאמר שני שבזוג ראשון קתני מתניתין ירעה היינו דיהיב טעמא משום דאין חטאת לבור מתה הא דיחיד תמות דהוה ליה

יסקיים מחסיו. אינו נותן תמורה אלא לזה שמת אבל לחי אינו

נותן תמורה להפסל הוא ולבא זה תחתיו: כדקאי קאי. בקדושתיה

ולא אמרינן ידחה: שני איני יודע וכו'. אמתני' קאי שני ששנינו

עליו ירעה איני יודע וכו': הכי גרסינן ולא שהבירו מח. ולא זה

שמת חבירו: יעמד חי ולה שלבר

עמד. ונדחה על ידי מיתת חבירו

ועכשיו הוא בא לחזור ולעמוד יעמד

חי עמידה אחת ולא שתי עמידות:

ימות המשתלה. אלמא בעלי חיים

נדחין: כי קאמר אליבא דרבנן.

מדהחמר ר' יהודה ועוד לחשמועינן

קבעלי חיים נדחין ° מכלל דשמעינהו

לרבנן דאמרי שני שבזוג ראשון קרב

דבעלי חיים אין נדחין ושני שבווג

שני ירעה שאין חטאת לבור מתה

ואתא לאיפלוגי עלייהו בתרתי דקא

אמריתו אין חטאת לבור מתה אני

אומר תמות ועוד לא בזה שאמרתם

עליו ירעה אני אומר ימות אלא

הוא יקרב ושני שבזוג ראשון ימות:

בשלמא לרב בהא פליגי רבי יהודה

ורבנן. בהאי ועוד דסיפא: אלא

לרבי יוחנן. דאמר רבנן נמי בשני

שבזוג ראשוז אמרו ירעה במאי פליג

ר' יהודה עלייהו בהך סיפא דקתני

ועוד: בשלמה לר' יוהנן. דחמר

ירעה דמתניתין אשני שבווג ראשון

קאמר משכחת לה דאילו דיחיד כי

האי גוונא תמות משום חטאת שכפרו

בעליה: כדרבי חבח. דחמר במסכת

האבר תוף ברידה ככל דמפיכו מם שקרים דידה שעיר התתנונתו לנחן דם שעיר הפפינה דמון הדם התתנונת פיתו החד דקחני ועוד ומכל מקום הדר קאמר דיקא מתניתין כוותיה דרב דלא נימא ליה לפרושי ועוד כדפרישית משן דלישלא דמתניתין לא משמע ליה הכי דאתא לאשמועינן הא ומשום דאיכא למימר הכי ואיכא למימר כדמעיקרא כדקא סלקא דעתך דמקשה לא מסיק קשיא אבל לאיכא דאמרי דלא קאמר מעיקרא בשלמא לרבי יוחנן אלא פריך מיד לרבי יוחנן דלא משמע ליה כלל לפרושי הועוד כדפרישי ללישלא קמא לדברי המקשה דקאמר בשלמא לרבי יוחנן להכי מסיק קשיא:

שנמת לרבי יוחנן להכי מסיק קשיח: קריפון קוח שאם על וא ירדו הכל (ואא נחוש) [כיון דא נחיק] אכמי לטעמא דעל ידי מערובת ירא בדוקין שבעין אמאי מהני בהו מערובות להעלות לכתחילה אם אין ביטול ברוב מועיל, מיהו בהא

רמס ר׳

הכתי לטעמה דעל די תערובת ירלו בדוקין שבעין מחלי מהלי בהו תערובות להטעות לבתחינה אם אין ביטול ברוב מועיל, מיהו בהה איכה למיתור דקסבר הלמודא כי בני לאוקומי בדוקין שבעין דמיירי דוקא בקרב ראשו של אחד והוה ליה בהכי ספקא ושרי לרי אליעור בהכי בלה ביטול אי נמי שפיר הוה חלי לאקשויי הכי אבל אין הדבר עומד כן. לשון רבינו. באיברי בעל"י מומין מושים היה לה למוני הוה מלי לאקשויי הכי אבל יון הדבר עומד כן לשון רבינו. באיברי בעל"י מומין מושחת הכי נמי מיפים אל היכי למשוי המס כל הזמים שנתערבו במטאות המחות הכי נמי מיפישא כל המשוה דהמם ובאיברי בעל מום אחד מיירי דאם לא כן כי קרב [ראשון של אחד מהי כי שש ש ודאי עדיין מן הראשים המשור בתנו בדולה קדוליטר אלישת היא האמר בהלאשים המשור בתנו בדולה לא שור השור לא המשור שפנו מתן לנים שו של שפנו דירוי, מם ל השל מחיי המנום משפנות יו ביכיו שנים מתנים או רמו שניםם יותי, אב קותור כים ענין דמני שנוג לאון יקרה עומד במוג לאטון יקרב. ע"ב מעמוד קודם אלא לרב דאמר אין גידחין אמאי ימות המשתלח. דנהי דמטאת לינור מתה לרי יהודה ולא רועה כיון שאין לריכון לו מ״מ הראשון

לתה יתות, בשני הוה ליה לתימר, ואיהו מיירי בראשון שנשאר מדלא קסני יביא שנים ויגריל כרי והשני יתוח. אליבא דר' יהודה אמ קאסינא. דאיהו ודאי אית ליה בעלי חיים נידחין. וחימה דבססחים בסוף פרק אלו דברים [עג, ב] דחיק חלמודא אליבא דרב לאוקומי חדא ברייחא כר' אליעזר או כיוסף בן חוני ולא בעי למימר דסבירא ליה דבעלי חיים נידחין משום דרב סבירא ליה הכא דאין נידחין, ומאי קושיא אי הוה מוקי לה ככר יהודה דהכא דאית ליה בעלי חיים נדמין דהכי נמי מוקי לה המם כר אליעור וכיוסף בן מוני. חיי דבעי לישבה אליגא דרב דסבירא ליה (המם) [המא] כרבנן דרי יהודה אבל לא אשכחן דפליגין על תלאי דהספ. מ"ר. אלא לדי יוחגן במאי פליגי והא [אמר] רבא דייקא בו'. אבל קושיא גמורה אינה חושבה ולקמן כי מומיב לה בלישנא אחרינא פריך אלא לרי יומנן מאי ועוד קשיא. בשלמא ר' יוחגן כדר' אבא דאמר הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה אבודה מתה. והכא נמי הואיל יהרלשונה (ראויה) נדמורה) ודיהוב הראויה במשרה במשרה בשנה לכי היהדה נמי אי מטאח ליצור מתה. מיהו לא דמיא לגמרי לדרי אבא, דאיהו קאמר גבי אפודה שאם נמכפר בשאינה אבודה מתה אבל מתחילה יכול הוא להסכפר באיזו שירלה שאין (תקורה ראויה) [אבודה דחויה] כל כך שלא יוכל להסכפר בה מתחילה אבל כשמת האחד ונשאר השני בלא זוג נדחה לגמרי ולכך יכול לומר ממוח לפי פנדמים לגמרי ומה שאין האפודה נידחת למאן דאמר בעל יחיים נידחין לפי שלא נידחים מעולם אלא הילכתא גמירי לה דמתה כיון שנתכפר בשאינה אפודה. שנתכפר בשאינה אפודה.

זבחים כדפרישית. ואם היינו יכולים לומר שאיברי בעלי מומין אינן בטלין ברוב איברי תמימין מן התורה לא היו קשות שתי קושיות הראשונות שהקשינו כיון שמגזירת הכתוב (ד)שרי תערובתן אפילו לא קרב ראש אחד נמי, ועוד היכי מצי רב למימר כי נפלה אחת מצי רב למימר כי נפלה אחת מן הטבעות לים הגדול דשרי מטעם דר' אליעזר הא ליכא למילף טבעת דע"ז מבעלי מומיו כי היכי דלא ילפי מיניה מונדן כי היפי דנח יכפי מונדים רובע ונרבע, דהכי קא מדמי כי היכי דמוקי להו רבי אליעזר אשריותא דאורייתא מיהו שריותה דהורייתה משום ביטול ברוב, ושריותא

דאורייתא דראשים לאו משום יטול המדאורייתא לא בטילי ביטול דמדאורייתא לא בטילי ברוב, אלא משום דשריא בהו רחמנה הפילו חד בחד חרי נחוננה מפילי כח בנח עני בחרי, ואתי נמי שפיר דבעינן קרב ראשו של אחד מהם אע״ג קרב רחשו של חחד מהם חע"ג דמגזירת הכחוב מוחר בכל ענין דדוקא משום קרב ראשו של אחד מהם מוקמינן ליה של אחד מהם אדאורייתא. אבל אי אפשר לומר שלא יהא שיין ביטול באיבר בעלי מומין, דמאיזה טעם (בטלי) לא יחבטלו אי משום דעולין אין מבטלין זה את זה הא בעלי מומין לאו עולין נינהו, ועוד שאפילו עולין עופן פיטא, זעות שמפים עופן נראה שמבטלין זה את זה מן התורה לרבנן בדבר שאינו מתערב ואינו בטל כדם וסלת וכיולא בהן, שבעולין נראה ששוין ר' יהודה ורבנן [שבטלין] ודוקא באותו ענין שאינן מבטלין זה את זה לר׳

יהודה כן הוא גם לרבנן, ועוד (כי) [אס] אין שייך ביטול ברוב איברי בעלי מומין (פי') [היכי] בעי לאוקומי האי [דאמר]

נתערבו בעלי מומין יקרבו דוקא בדוקין שבעין שהן

אלינוזר בברייחא